

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2301/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Мирослав Ђурчок, адвокат из ..., против туженог АД "ББ" ..., кога заступа Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за исхрану и регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/19 од 13.05.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/19 од 13.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/19 од 13.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 466/18 од 05.03.2019. године усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име трошкова за исхрану у току рада за период од 01.09.2015. до 31.05.2017. године износ од 173.974,13 динара и то у појединачним месечним износима наведеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од њихове доспелости до исплате, на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 62.766,69 динара и то у појединачним месечним износима наведеним у изреци пресуде са затезном каматом на те износе од њихове доспелости до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 62.000,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/19 од 13.05.2019. године, жалба туженог је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију а из навода ревизије произилази да је иста изјављена због погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев тужиоца основан, а да су тужени солидарно обавезни да му плате тражену накнаду. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужиоца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, као и о солидарној обавези тужених. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима је одбијен захтев тужилаца у односу на исте тужене, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлука Уставног суда Уж 2779/09 од 08.09.2011. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и у истом чињеничном стању, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлуком Уставног суда о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизију, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као о изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

- 3 -

Тужба ради исплате накнаде за исхрану и регреса, поднета је 23.04.2018. године, а побијана вредност правноснажне пресуде је 236.740,82 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић